

เพชรสีเพลิง

บทที่ 4

ตู้เซฟใหญ่ แนนหนาแข็งแรง ตั้งอยู่ที่มุมห้องทำงานในบ้านหลังใหญ่ของเผดิม ซึ่งในวันนี้ชายสูงวัยรับรองแขกสำคัญสองคน คนหนึ่งคือบุญยงที่สนิทสนมเคารพนับถือกันมานาน ส่วนอีกคนหนึ่งคือคู่แข่งทางการค้าซึ่งแม้ยังไม่เคยแสดงความเป็นอริต่อกันตรงๆ แต่ความบาดหมางชิงชังก็ท่วมท้นจนต้องซ่อนไว้ภายใต้ท่าทีของมิตร

เผดิมหัวเราะเสียงดังแสดงความจริงใจที่เสแสร้งต่อหน้าบุญยง แม้ริบไต่จะพยายามเค้นเสียงหัวเราะบ้างก็ไม่แนบเนียนเท่า มีแต่บุญยงเท่านั้นที่แสดงออกด้วยความจริงใจ เขาสนิทสนมกับชายรุ่นน้องทั้งสองคนมาเป็นเวลานาน ไม่นึกว่าเผดิมและริบไต่จะโคจรมาสัมพันธ์กันเยี่ยงศัตรู

นางอรทัย ภรรยาของเผดิม มีอายุใกล้ห้าสิบปี ร่างเล็กแต่แข็งแรงแจ่มใส แต่งกายสวยงามภูมิฐาน สีหน้าและประกายตาใสบอกให้รู้ถึงจิตใจที่มองผู้คนในแง่ดี เธอเป็นเพียงแม่บ้านที่ปลื้มตัวอยู่ห่างจากงานการของสามี จึงไม่บาดหมางกับใคร ทั้งๆ ที่เผดิมมีศัตรูทางธุรกิจมากมาย

เธอดูแลให้สาวใช้บริการเครื่องดื่ม ผลไม้และอาหารว่างอย่างเอาใจใส่เป็นพิเศษเช่นที่เคยทำเสมอในเวลาที่สามีมีแขกสำคัญมาเยือนที่บ้าน แต่ในครั้งนี่เผดิมอดรู้สึกขว้างขวงตาไม่ได้ คำที่รู้สึกว่าริบไต่ไม่ควรได้รับการต้อนรับดีเกินความจำเป็น

บุญยงเข้าอย่างไม่เคยแปลกแยกกับใครว่า

“คุณอรทัย สวยเสมอสาวเสมอนะครับ เสียเขาคิดถูกที่เก็บมาตามไว้ที่บ้าน ไม่อย่างนั้นคงไม่เป็นอันทำงานทำการเพราะหนุ่มๆ คงถามถึงเป็นแถว”

เธอหัวเราะ “แหม อายุดิฉันจะขึ้นเลขห้าแล้วนะคะพี่ยังไม่สาวไม่สวยแล้วค่ะ”

“แต่สำหรับหนุ่มใกล้เลขหกอย่างผม คุณอรทัย นับว่าสวยหยาดฟ้ามาดินเลยเชียวครับ”

โบหน้าใสกระจ่างหันไปหาริบไต่ที่นั่งยิ้มทั้งที่ไม่ได้มีอารมณ์คล้อยตาม ไม่ว่าจะสตรีผู้นี้จะจริงใจขนาดไหนก็ไม่ได้ทำให้ริบไต่ใจอ่อน ทั้งเขาก็ไม่มีรสนิยมชื่นชอบสตรีวัยกลางคน ไม่ว่าจะเธอจะดูดีแค่ไหนก็ตาม

“เสียริบไต่จะรับกาแฟเพิ่มไหมคะ หรือจะเอาเบียร์เย็นๆ ดิฉันให้เด็กแซ่ไว้หลายขวด”

“ผมว่าคุณไปดูตู้ปลาของคุณดีกว่า” เผดิมตัดบท หงุดหงิดไม่พอใจที่ภรรยาหันมาเอาใจศัตรู แต่พยายามซ่อนไว้ภายใต้เสียงหัวเราะ

นางอรทัยอยู่ด้วยกันมานานจนรู้สึกได้ หน้าเสียแต่ก็ยิ้มรับ “ค่ะ”

เผดิมหันมาแก้ตัวกับบุญยงด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ “เขาเลี้ยงปลาตู้ไว้เยอะ แพงก็แพงครับ ต้องคอยดูแลไม่งั้นมันจะตายเอา”

บุญยงยิ้มอย่างไม่ถือสา เอออรับคำเมื่อเธอหันมากล่าวคำขอตัวก่อนจะปลื้มตัวออกไปอย่างว่านอนสอนง่าย

มือขาวเรียวใหญ่สวมแหวนเพชรเม็ดโตวาววาว หมุนปุ่มปลดล็อกตู้เซฟซ้ายขวาหลายครั้งตามจำนวนรอบที่ตั้งไว้ ที่สุดบานตู้เหล็กก็ถูกเปิดออก ห่อผ้าสีขาวลายทองถูกประกองออกมาวางในถาดใบย่อมตรงหน้าอาคันตุกะทั้งสอง ริบไต่จับตามองด้วยจิตใจจดจ่อ ขณะที่อีกฝ่ายคลี่ห่อผ้า เผยสิ่งที่ถูกห่อหุ้มอยู่ให้เห็น

พระสมเด็จจิวตระซังเก่าแก่แต่สมบูรณ์ วรรณะเหลืองนวล คล้ายเปล่งประกายต้องตา ประกายตาเขาลุกวาว

เผดิมพูดว่า “ผมชอบแต่ทางเพชรพลอยไม่ได้สะสมพระก็เลยไม่รู้ว่าจะเก็บรักษาอย่างไร แล้วไม่ได้คิดจะเก็บนานก็เลยไม่ได้หากกล่องใส่ คงเอาผ้าห่อไว้แบบนี้”

“งามจริงๆ”

“ผมดูไม่ขาดหรอกครับ พี่ยังไม่ถนัดเรื่องนี้”

“เสียถนัดแต่เรื่องเพชรพลอย ผมรู้” บุญยงหัวเราะ

เสียงเผดิมและบุญยงพูดผ่านหู ริบไต่ไม่ได้สนใจ รู้สึก

หัวใจเต้นแรงกว่าปรกติ

“ขอผมดูใกล้ๆ หน่อยได้ไหมครับ”

“เชิญตามสบายครับเสีย”

เขาต้องรวบรวมสติไม่ให้มือสั่นเมื่อประคองถาดขึ้นมาดู เสียงเผติมพูดว่า “เจ้าของเขาร้อนเงินเลยถอดกรอบทองฝังเพชร ออกไปด้วย กรอบพลาสติกที่เลี่ยมไว้ก็เป็นรอยจนผมรำคาญตาเลย ให้เขาถอดกลับคืนไป ว่าจะเลี่ยมใหม่ให้สวยที่สุดสมกับที่เขาพูดว่าเป็นที่หนึ่งแล้วในแผ่นดินนี้”

“คงไม่ถึงกับอย่างนั้นหรอกครับ คนที่เอามาให้บูชาคงจะ โฆษณาเกินจริง” ธิปไตยแกล้งว่า หยิบกล่องส่องพระกรอบทอง อันจิวที่พกติดตัวขึ้นมาทาบกับดวงตา ส่องดูทุกมุมอย่างพิณีจ

“หรือครับ เสียเคยเห็นพระสมเด็จจามกว่านี้หรือ”

“เคยซิครับ ไม่ใช่ครั้งเดียวด้วย มีคนเอามาให้ดูบ้าง เรียกให้ไปดูบ้างบ่อยๆ”

“เสียเลยต้องพกกล่องดูพระติดตัว... กล้องสวยดีนะครับ”

“เสียธิปไตยรักชอบทางนี้” บุญยงพูดยิ้มๆ

“ผมหลงเลยละครับ ยกให้เป็นที่หนึ่ง เรื่องอื่นๆ มาทีหลัง”

“ถึงอย่างนั้นเซียวหรือ” ผู้ที่มีอาวุโสสูงที่สุดในที่นั้นหัวเราะ อย่างอารมณ์ดี

ที่สุดธิปไตยก็ถามว่า “แล้วเสียเผติมจะให้บูชาเท่าไรครับ”

เผติมซอณยิ้ม “เรื่องนี้ผมยังไม่ได้คิดเลย ผมไม่รู้เรื่องจริงๆ ว่าราคาควรจะเป็นเท่าไร รู้แต่ที่ผมจ่ายเงินไปถูกมาก เพราะว่าคนที่เอามาให้บูชากำลังร้อนเงินสุดๆ”

“อ๊ะ ของร้อนหรือเปล่าเสีย” บุญยงแกล้งยั่ว

เผติมตอบเจือหัวเราะ “ของที่มาถึงผม ถึงไม่ร้อนก็อุ่นจัดครับเพียง”

อีกฝ่ายหัวเราะอย่างเข้าใจและไม่ตั้งใจซักถาม

“เอาอย่างนี้ ผมให้ห้าล้าน เงินสดๆ เข้าบัญชีให้วันนี้เลย”

“เอ แต่ผมว่าน่าจะไ้ราคามากกว่านั้นนะเสีย ผมได้ยินมาว่าเขาบูชากันถึงสิบล้าน”

“ครับ อาจจะได้ แต่ต้องไม่ใช่ของร้อนนะเสีย” เขาพูด พลังหัวเราะ

“เก็บไว้ที่ผมนานๆ ก็เย็นเองแหละครับ”

ธิปไตยวางถาดพระลง “เอาอย่างนี้ ผมให้เสียอีกหนึ่งล้าน ก็แล้วกัน ไหนๆ ก็มาถึงนี่แล้ว”

“ห้าล้านกับหกล้านมันไม่ได้แตกต่างกันเลยนะครับ แหม เสียธิปไตย ออกจะรำรวย เงินสิบล้านไม่ใช่เรื่องใหญ่สักหน่อย”

แล้วธิปไตยก็ขยับราคาขึ้นไปถึงแปดล้าน เผติมก็ยังหัวเราะ อย่างไม่สนอกสนใจ

“ผมจะเอาเงินแปดล้านไปทำอะไร สมัยนี้เงินไม่ค่อยมีค่าเท่าไร ผมน่าจะขายได้มากกว่านั้น”

อีกฝ่ายหน้าเสีย แต่ที่สุดก็ตัดสินใจ

“เอาละ ไหนๆ ก็ไหนๆ ยังไงๆ พึ่งก็อุตส่าห์พามาแล้วนั่งอยู่ด้วยตั้งเป็นนาน ผมตกลงใจให้เสียสิบล้านอย่างที่เสียเรียกมา”

“เดี๋ยวจิครับ ผมไม่ได้เรียกสักหน่อย ผมแค่พูดว่าอย่างน้อยน่าจะเป็นสิบล้านต่างหาก”

“เถอะน่า ไหนๆ เสียก็ได้มาถูกๆ ให้ผมเอาไปบูชาเถอะ ผมไหว้ละ ไหนๆ เสียก็ไม่ได้รักชอบทางนี้อยู่แล้ว”

เขาผลอตวิงวอนยกมือไหว้ครั้งแล้วครั้งเล่า คำที่อยากได้ของมากและเข้าใจว่าอีกฝ่ายพร้อมจะขายให้จริงๆ เผติมหัวเราะ อึมอึม ปรกาศตาวาววาบเยาะหยัน

“ให้ผมเก็บไว้สักพักหนึ่งก่อนก็แล้วกัน ถ้าแน่ใจว่าราคาที่เหมาะสมควรจะเป็นเท่าไรแล้วผมจะบอกเสีย”

ธิปไตยวิงวอนแต่ไม่เป็นผล ที่สุดก็จำต้องกลับมารักษาที่ทำ ทั้งที่ผลอตวิงวอนศัตรุคู่แค้นไปหลายครั้งหลายหน เขารู้สึกเสียหน้าและเก็บกลับมาคั่งแค้นเป็นที่สุด.....

เวลาหนึ่งปีผ่านไป สหัส ที่ถูกกักขังในแดนมืดได้รับการลดหย่อนโทษและถูกปล่อยตัวพร้อมกับสำเร็จวิชาชีพทางโจรหลายสาขา

ชายหนุ่มกลับมาสู้อิสระด้วยความแค้นระอุในอกไม่น้อยไปกว่าวันแรกที่ถูกจองจำ แต่หากไม่ใช่เพราะความรู้สึกนั้นที่หล่อเลี้ยงให้เขาแกร่งกร้าวดุจหิน เขาคงไม่อาจมีชีวิตรอดมาได้โดยไม่เสียสติไปก่อน

สุภักดิ์ถูกย้ายไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลโรคจิตนานแล้ว แม่เขาไปๆ มาๆ เพราะห่วงงานที่ไร่ซึ่งได้อาศัยเลี้ยงปากท้องลูกๆ และบริวารแม่พูดไว้ก่อนแล้วว่าสุภักดิ์บ้าเป๋อ ช่วยตัวเองไม่ได้ เมื่อแม่มาพบ... สหัทธ์ จึงได้รับรู้ด้วยความตระหนกและสลดใจเป็นที่สุด ว่าน้องสาวของเขา ได้กลายเป็นตุ๊กตาที่ไร้ความคิดอ่านไปเสียแล้ว

บ้านและรถที่เคยอยู่เคยใช้กับสุภักดิ์ที่กรุงเทพฯ ถูกยึดไปขายต่อให้คนอื่น ไม่มีงานและไม่มีเงิน เขาตัดสินใจพาสุภักดิ์กลับบ้านไร่

หลวงลุงคล้าย พระภิกษุชราที่ดูแลสองพี่น้องมาแต่เล็ก เมตตาเสกเป่ารดน้ำมนต์ให้

“หมดเคราะห์แล้ว สหัทธ์เอ๋ย ถ้ายังไม่มีจุดหมายอะไรก็มาบวชเรียนปฏิบัติธรรมกับหลวงลุงเถิด มาปฏิบัติเพิ่มสติ หาเสบียงไว้หล่อเลี้ยงจิตใจ อีกหน่อยหากเจอปัญหาจะได้แก้อย่างสุขุม ไม่ใช่เอาแต่อารมณ์เข้าปะทะอย่างที่ทำมาแล้ว”

ความคิดที่จะบวชเรียนหันเข้าหาทางธรรมยังอยู่ห่างไกล ชายหนุ่มไม่ยอมรับคำ

บ้านเกิดที่มีแม่และน้อง ไม่อาจละลายความคลั่งแค้นที่ระอุในหัวจิตหัวใจ มันกลับกระพือฮือโหมเมื่อเขามองสุภักดิ์ที่เอาแต่นิ่งเหม่อลอย หากพูดก็ไม่เป็นภาษา นึกจะหัวเราะหรือร้องไห้ก็ส่งเสียงขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ

เขาหวนนึกถึงอดีต เมื่อเขายังสวยงาม หัวเราะหัวใคร่สดใส ร่าเริง แล้วก็เกิดความโกรธเกลียดเคียดแค้นชิงชังไปหมดแม้กระทั่งตัวเอง

หลายเดือนผ่านไป ร่างใหญ่ที่เคยผ่ายผอมเพราะความลำบากยากไร้ในกรอบคูกกลับกำยำล่ำสัน ชายหนุ่มระบายนามณ์แค้นกับการฟันดินและต้นไม้ใหญ่ งานใช้แรงในไร่โปร่งโล่งช่วยฟื้นฟูสุขภาพกาย ไร้รอยแผลเป็นบนใบหน้าจางลงแต่ก็ยังเหลือเส้นสายบางๆ ให้เห็น

แต่ว่าเวลาก็ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ในเมื่อไม่มีวันใดที่จะผ่านไป โดยที่ชายหนุ่มไม่ได้นึกถึงปัทมรสี และชิปไตย แล้วถูกแผดเผาด้วยความรักและความแค้นที่ไม่ยอมเจือจาง

ที่สุดเขาก็ทนอยู่ต่อไปไม่ได้

“ผมจะไปหางานทำที่กรุงเทพฯ นะแม่”

นางละมุนอดหนักใจไม่ได้ “อยู่บ้านเราช่วยกันทำไรก็ดีแล้วนี่ลูก”

“ที่นี้แม่มีคนช่วยหลายคนแล้ว ถ้างานมากก็จ้างเพิ่มได้ ผมจะกลับไปหางานทำ ขึ้นปล่อยให้ผ่านหลายปี อายุยิ่งเพิ่มและว่างงานนานจะยิ่งหางานยาก”

“หาไม่ได้ก็ไม่ต้องไปหา อยู่บ้านไร่จะยังงี้ๆ ก็มีกินไม่อดตายแน่ๆ กรุงเทพฯ ไม่ใช่เมืองปลอดภัย แม่เป็นห่วงสหัทธ์”

“ไม่ต้องเป็นห่วงผมหรอกแม่ ผมเอาตัวรอดได้”

นางละมุนไม่อาจรั้ง แล้วชายหนุ่มกับเสื้อผ้าเก่าๆ สองสามชุดและเงินติดตัวเล็กน้อยก็โลดลี้วออกจากบ้านเกิด นั่งรถโดยสารตรงเข้ากรุงเทพมหานคร ด้วยความตั้งใจที่แน่วแน่

เขาเช่าห้องเล็กๆ ราคาถูกตามข้อจำกัดของปัจจัย แล้วก็มุ่งหน้าตรงไปยังบ้านหลังใหญ่ที่เคยพาปัทมรสีไปส่ง แอบซุ่มมองจากตรงนั้นตรงนี้หวังว่าจะเห็นรถยุโรปคันใหญ่ของชิปไตย หรือไม่เช่นนั้นก็รถสปอร์ตสีเหลืองไฟลสะดุดตาของหญิงสาว

ไม่ว่าจะกี่ครั้งเขาก็เห็นแต่ร่างเพรียวที่สมส่วนของเด็กสาววิ่งเล่น ส่งเสียงหัวเราะใสๆ กับสุนัขหนุ่มในสนาม

ภัสสร.....